

Sygn. akt VII U 2368/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2018 r. w Warszawie

sprawy T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania T. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 30 września 2014 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od odwołującej T. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 180 zł

(słownie: sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

T. B. w dniu 5 listopada 2014 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 30 września 2014 r., znak: (...) na mocy której odmówiono jej prawa do renty w związku z chorobą zawodową. Ubezpieczona zarzuciła zaskarżonej decyzji błąd w ustaleniach lekarza orzecznika oraz Komisji Lekarskiej polegający na uznaniu, że nie jest całkowicie niezdolna do pracy, pomimo przyznania jej renty w związku z chorobą zawodową do dnia 31 sierpnia 2014 r. Odwołująca wskazała, że organy wydały decyzję odmowną w sprawie przyznania prawa do renty w związku z chorobą zawodową, podczas gdy jej stan zdrowia oraz cała dokumentacja medyczna zgromadzona w sprawie kwalifikuje ją do uznania za całkowicie niezdolną do pracy lub co najmniej częściowo niezdolną do pracy (k. 2-9 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 listopada 2014 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że Komisja Lekarska ZUS nie uznała ubezpieczonej za niezdolną do pracy. W związku z tym w ocenie Oddziału odwołująca nie spełniła wszystkich przesłanek prawnych do nabycia prawa do renty w związku z chorobą zawodową (k. 22-23 a. s.).

Sąd w postanowieniu z dnia 12 grudnia 2014 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów pulmonologa, alergologa, dermatologa, diabetologa oraz lekarza medycyny pracy celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna czy całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy niezdolność do pracy została spowodowana chorobą zawodową, a jeżeli tak, to jaką, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz, jeżeli po dniu 31 sierpnia 2014 r. nastąpiła zmiana stanu zdrowia, to na czym ona polegała (k. 26 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 16 lutego 2016 r. organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłych lekarzy specjalistów medycyny pracy z dnia 4 lipca 2015 r., pulmonologa z dnia 3 lutego 2015 r. oraz alergologa z dnia 30 kwietnia 2015 r., lecz jednocześnie podniósł zarzuty do opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty diabetologa z dnia 14 listopada 2015 r. i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego diabetologa (k. 145-147 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 1 marca 2016 r. odwołująca zakwestionowała opinie biegłych lekarzy pulmonologa, alergologa i medycyny pracy w zakresie, w jakim stwierdzono, że była i jest zdolna do pracy od dnia 1 września 2014 r. i nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. Ubezpieczona wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu alergologii i medycyny pracy (k. 158-159 a. s.).

W związku z wniesionymi zastrzeżeniami, Sąd w postanowieniu z dnia 18 lipca 2016 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty diabetologa z wyjątkiem E. P. celem ustalenia, czy ubezpieczona jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, a jeśli tak, to czy niezdolność ta powstała w związku z chorobą zawodową oraz, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres (k. 186 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 6 lutego 2017 r. odwołująca wniosła zastrzeżenia do treści opinii lekarza diabetologa z dnia 27 września 2016 r. oraz opinii biegłego lekarza dermatologa z dnia 25 kwietnia 2016 r. w zakresie, jakim opinie stwierdzały, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową, wnosząc o sporządzenie opinii przez biegłego lekarza diabetologa innego niż E. P. i E. R. oraz biegłego dermatologa innego niż I. J. (k. 217-218 a. s.)

W związku z zastrzeżeniami ubezpieczonej, Sąd w postanowieniu z dnia 23 lutego 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów diabetologa innego niż E. P. i E. R. oraz dermatologa innego niż I. J. celem ustalenia, czy ubezpieczona jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, a jeśli tak, to czy niezdolność ta powstała w związku z chorobą zawodową oraz, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa, to na jaki okres (k. 220 a. s.)

W piśmie procesowym z dnia 12 października 2017 r. odwołująca wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego lekarza dermatologa z dnia 6 września 2017 r. oraz diabetologa z dnia 27 marca 2017 r. w zakresie, jakim opinie stwierdzały, że odwołująca jest zdolna do pracy od dnia 1 września 2014 r. oraz w zakresie, w jakim stwierdzały, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, wnosząc o skonfrontowanie biegłych na rozprawie sądowej, ewentualnie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego innego lekarza sądowego oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zaświadczeń lekarskich oraz kart wizyt ubezpieczonej. W związku z powyższym, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu diabetologii i dermatologii (k. 294-295 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 7 lutego 2018 r. odwołująca wniosła zastrzeżenia do opinii uzupełniających biegłych sądowych lekarzy dermatologa w zakresie, w jakim stwierdza, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, zarzucając jej brak dostatecznego wyjaśnienia okoliczności zakwestionowanych w piśmie procesowym odwołującej z dnia

12 października 2017 r. Ubezpieczona wniosła o skonfrontowanie biegłych sądowych A. K. i E. P. albo o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego dermatologa (k. 336 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. B. w dniu 18 lipca 2014 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 1 a. r.).

Powyższe skutkowało zainicjowaniem postępowania administracyjnego przed organem rentowym. Ubezpieczona została skierowana na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 12 sierpnia 2014 r. wydał orzeczenie stwierdzające, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy (k. 5 a. r.).

Na skutek sprzeciwu odwołującej, sprawa trafiła do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 26 września 2014 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez lekarza orzecznika ZUS, zgodnie z którym uznano, że badana nie jest niezdolna do pracy (k. 9 a. r.).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję w dniu 30 września 2014 r. znak: (...)którą odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu decyzji Oddział podniósł, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, co potwierdziła opinia wydana przez Komisję Lekarską ZUS (k. 11 a. r.).

W oparciu o treść opinii biegłej sądowej z zakresu pulmonologii, Sąd ustalił, że u ubezpieczonej rozpoznano w roku 1995 astmę oskrzelową. Choroba miała stabilny przebieg, a w 1996 r. rozpoznano u ubezpieczonej także inne choroby przewlekłe w postaci nadciśnienia tętniczego oraz astmy typu II. Wieloletni stabilny przebieg choroby, kontrola objawów uzyskana średnią i średnio-wysoką dawką w (...), sporadyczne zaostrzenia niewymagające zwykle sterydów systemowych i prawidłowe spirometrie oznaczają, że odwołująca z przyczyn pulmonologicznych od dnia 1 września 2014 r. była i jest nadal zdolna do pracy (k. 47 a. s.).

W oparciu o treść opinii biegłej sądowej z zakresu alergologii, Sąd ustalił, że u ubezpieczonej rozpoznano astmę oskrzelową alergiczną, dobrze kontrolowaną bez upośledzenia wentylacji płuc oraz alergiczny wyprysk kontaktowy zawodowy, w okresie remisji. Sąd ustalił, że brak jest podstaw do stwierdzenia z przyczyn alergologicznych, w tym choroby zawodowej, przynajmniej częściowej niezdolności do pracy zawodowej. Po dniu 31 sierpnia 2014 r. ustalono poprawę polegającą na braku cech aktywnej zawodowej choroby skóry oraz braku upośledzenia sprawności układu oddechowego (k. 64 a. s.).

W oparciu o treść opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy, Sąd ustalił, że u odwołującej rozpoznano wyprysk rozsiany, w wywiadzie alergiczny wyprysk kontaktowy, atopowe zapalenie skóry, alergiczny nieżyt nosa i spojówek, astmę oskrzelową dobrze kontrolowaną, nadciśnienie tętnicze z zajęciem serca, cukrzycę typu II leczoną w okresie niewyrównania, stan po operacji zaćmy, stan o operacji zespołu cieśni nadgarstka, kamicy żółciową, stan po usunięciu jajnika lewego z powodu torbieli oraz otyłość olbrzymią. Powyższe schorzenia i stopień ich zaawansowania nie powodują u ubezpieczonej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 112-115 a. s.).

W oparciu o treść opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu diabetologii E. P., Sąd ustalił, że u ubezpieczonej rozpoznano cukrzycę typu II leczoną insuliną metodą intensywnej insulinoterapii i lekami doustnymi, wyprysk alergiczny kontaktowy, atopowe zapalenie skóry, nadciśnienie tętnicze, astmę oskrzelową, alergiczny nieżyt nosa i spojówek, stan po operacji zaćmy obu oczu, stan po operacji zespołu cieśni obu nadgarstków, kamicy pęcherzyka żółciowego, stan po usunięciu jajnika lewego z powodu torbieli oraz otyłość. Stwierdzone schorzenia powodują częściową niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 126-130 a. s.).

W oparciu o treść opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu dermatologii I. J., Sąd ustalił, że u ubezpieczonej rozpoznano atopowe zapalenie skóry, alergiczny wyprysk kontaktowy w wywiadzie, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę typu II oraz otyłość. Nie stwierdzono niezdolności do pracy z powodu choroby zawodowej (k. 178 a. s.).

W oparciu o treść opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu diabetologii E. R., Sąd ustalił, że u ubezpieczonej rozpoznano cukrzycę typu II leczoną insuliną i doustnym lekiem hipoglikemizującym, stan po operacji zaćmy obu oczu, nadciśnienie tętnicze, atopowe zapalenie skóry, stan po operacji zespołu cieśni nadgarstka oraz otyłość.

Nie stwierdzono niezdolności do pracy z powodu choroby zawodowej z przyczyn diabetologicznych, ponieważ cukrzyca nie spowodowała takiego pogorszenia funkcji organizmu i nasilenia późnych powikłań, które uzasadniałyby uznanie odwołującej

za niezdolną do pracy. Poza nielicznymi określonymi sytuacjami takimi, jak praca na wysokości, przy maszynach ruchu czy ciężka praca fizyczna, nie ma powodu, aby chorych dotyczyły ograniczenia zawodowe (k. 200-201 a. s.).

W oparciu o treść opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu diabetologii M. T., Sąd ustalił, że u ubezpieczonej rozpoznano cukrzycę typu

II skojarzoną z otyłością. Nie stwierdzono niezdolności do pracy z powodu choroby zawodowej. Zakres stwierdzonych u ubezpieczonej schorzeń o charakterze przewlekłym nie powoduje u niej aktualnie długotrwałej niezdolności do pracy. Przebieg cukrzycy jest stabilny i łagodny. Ubezpieczona od wielu lat nie wymagała interwencji pomocy doraźnej ani hospitalizacji z powodu ostrych incydentów diabetologicznych. Orzekana w latach 1992-2014 częściowa niezdolność do pracy z powodu choroby zawodowej nie była spowodowana przyczynami diabetologicznymi (k. 248 i 309 a. s.).

W oparciu o treść opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu dermatologii A. K., Sąd ustalił, że u ubezpieczonej rozpoznano przewlekły alergiczny wyprysk kontaktowy skóry pochodzenia zawodowego. Nie stwierdzono niezdolności

do pracy z powodu choroby zawodowej z uwagi na dotychczasowy przebieg choroby i jej niewielką dynamikę (k. 282-284 i 328-330 a. s.)

Na rozprawie w dniu 21 marca 2018 r. Sąd postanowił oddalić wnioski dowodowe pełnomocnika odwołującej z pisma procesowego z dnia 5 lutego 2018 r. (k. 350 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także dowodów z opinii biegłych sądowych lekarzy z zakresu alergologii, pulmonologii, dermatologii, diabetologii oraz medycyny pracy. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń, w związku z tym Sąd uznał dokumenty

za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie powołanych biegłych sądowych, albowiem dowody te pozwoliły

na dokładne określenie zakresu dysfunkcji, jakie występują w stanie zdrowia odwołującej.

Sąd uznał za spójne i korelujące ze sobą wnioski wyprowadzone z opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy, alergologii, pulmonologii, dermatologii oraz dwóch biegłych z zakresu diabetologii – E. R. i M. T.. Ponadto w/w opinie są jasne, rzetelne oraz spójne i dokładnie odzwierciedlają stan zdrowia ubezpieczonej. Ponadto wyciągnięte wnioski korelują ze sobą i są należycie uzasadnione. W związku z tym Sąd pominął wnioski zawarte w opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu diabetologii E. P.. Opinia biegłej sądowej pozostawała w opozycji do opinii innych biegłych sądowych, dlatego też należało ją uznać w tej materii za niewiarygodną.

Sąd uznał za zbędne dopuszczanie wniosków dowodowych pełnomocnika odwołującej z pisma procesowego z dnia 5 lutego 2018 r. Zdaniem Sądu dołączone do akt opinie sporządzone przez biegłych sądowych w sposób wyczerpujący

opisują aktualny stan zdrowia odwołującej, a ponadto są zrozumiałe, czytelne i wydane na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych.

W ocenie Sądu konfrontowanie biegłych sądowych lub dopuszczanie dowodu z opinii kolejnych biegłych sądowych służyłoby jedynie nieuzasadnionemu przedłużeniu postępowania.

Zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...)Oddział w W. z dnia 30 września 2014 r. znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny

do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności

do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS,

z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,

2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3. niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zauważyć zatem należy, że niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej

z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania

po przekwalifikowaniu. Przesłanką renty jest bowiem niezdolność do pracy, a ustawa wypadkowa określa tylko przyczynę tej niezdolności (por. w wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt I UK 442/16). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia

i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (por. w wyroku Sądu Najwyższego 28 stycznia 2004 r., sygn. akt II UK 222/03).

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie, czy ubezpieczona spełnia przesłanki warunkujące przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

w związku z chorobą zawodową. Tym samym w toku postępowania ustalenia wymagało, czy odwołująca faktycznie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową, czy też nie. Natomiast pozostałe przesłanki związane z prawem do świadczenia nie stanowiły przedmiotu sporu między stronami.

Opierając się na opinii powołanych w sprawie biegłych sądowych, za wyjątkiem opinii wydanej przez biegłego sądowego z zakresu diabetologii E. P., Sąd zważył, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Sąd w trakcie postępowania dowodowego ustalił, że u odwołującej nie występują zaburzenia powodujące u niej niezdolność do pracy. Fakt wystąpienia u ubezpieczonej przewlekłego alergicznego kontaktowego wyprysku skóry pochodzenia zawodowego nie wpływa na jej niezdolność

do pracy, bowiem jest ona uczulona na substancję uczulającą rzadko spotykaną w życiu codziennym. Także cukrzyca stwierdzona u ubezpieczonej ma stabilny i łagodny przebieg. Zakres stwierdzonych chorób odwołującej o charakterze przewlekłym, a także schorzenia

i stopień ich zaawansowania nie powodują niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Sąd wziął przy tym pod uwagę również okoliczność, że ubezpieczona nie wymaga w chwili obecnej przekwalifikowania zawodowego i nie ma ograniczonej możliwości prawidłowego wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami. Sąd w tym względzie oparł się w całości na opiniach biegłych sądowych lekarzy specjalistów, których opinie łączne nie pozostawiły żadnych wątpliwości co do dokładnej oceny stanu zdrowia odwołującej. Sąd zaznacza również, że istnienie u ubezpieczonej w chwili obecnej dysfunkcji w postaci wyprysku kontaktowego skóry, które to schorzenie spowodowane zostało bezspornie czynnikami zawodowymi, nie stanowi samoistnej podstawy do przyznania prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy. Poziom zaawansowania schorzenia nie jest bowiem tak daleki, aby wpływał na zdolność ubezpieczonej do pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczona z uwagi na aktualny stan zdrowia, nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 30 października

2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

w związku z art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie jest nawet częściowo niezdolna do pracy z powodu występującej u niej choroby zawodowej. Jednocześnie Sąd odnosząc się do zarzutów ubezpieczonej zgłoszonych względem opinii sporządzonych przez biegłych sądowych stwierdza, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy, okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony.

(por. w wyroku z dnia 30 maja 2007 r., sygn. akt IV CSK 41/07) Sąd zważył, że w sprawie wydane zostały opinie przez kilku biegłych sądowych, których treść jest wystarczająca dla pełnego ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonej oraz pozwala na ustalenie wpływu istniejącej choroby zawodowej na zdolność ubezpieczonej do pracy. Sąd jednocześnie doszedł

do przekonania, że odwołująca w toku sprawy poza subiektywnym negatywnym stanowiskiem co do wniosków wyprowadzonych z opinii, nie przedstawiła jakiegokolwiek uzasadnionego powodu stanowiącego podstawę do przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych niż dotychczas powołani w sprawie – co skutkowało oddaleniem jej wniosku.

W związku z tym Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Sąd jednocześnie orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c.

Sąd zasądził od odwołującej na rzecz organu rentowego kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm.).

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującej.

MK